

Lærd på klassisk vis

Otto Norn, professor og kunsthistoriker med rod i Horsens, er ved at nå slutningen på sit omfattende forfatterskab.

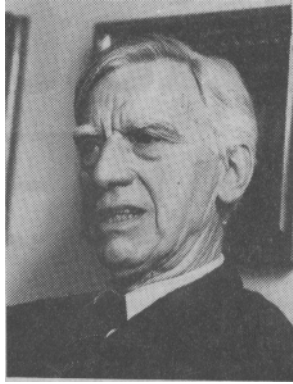
Det er en lidt barsk erkendelse at måtte gøre op til en 75 års fødselsdag. Men alderen kan ingen løbe fra, og det kniber efterhånden med at læse de bøger og gamle skrifter, der er grundlaget for skrivelserne.

Gennem årene er det blevet til flere bøger, end der kan tælles på to hænder. Den nyeste udkommer omkring fødselsdagen på torsdag. Titlen er »Visdommen i Vestjylland«. I samarbejde med den klassiske filolog, professor Søren Skovgaard Jensen har Otto Norn tolket motiverne på det berømte gyldne alter i Sahl kirke. Specielt den lille kvindefigur på tavlens top har optaget dem. Hun skal symbolisere »den guddommelige visdom«, mener forskerne.

- Og når det nu skal være min sidste bog, så er det meget passende, at den handler om »den guddommelige visdom«, siger Otto Norn med en elegant og kendetegnende humor.

I hele sin væremåde udstråler professoren, at han kommer fra et miljø, hvor de kulturelle værdier har været i højsædet. Han blev født i Horsens som søn af byens store arkitekt Viggo Norn. Han var med som interesseret tilhører, når faderen i sin egenskab af kongelig bygningsinspektør tog rundt til kirkerne på egnen. Og han fulgte engageret med i opbygningen af Horsens Museum.

Ud af det hele sprang den interesse for kunsthistorie, som i 1935 fik ham til at flytte til København for at læse på universitetet. Han blev mag. art., senere dr. phil. på en disputats om Christian III's borge og endte som inspektør ved Nationalmuseets 2. afdel-

Otto Norn.

DAGENS PORTRÆT

ling. Det varede fra 1949 og en snes år frem - med etårige afstikkere først til en stilling som direktør for Det danske Institut i Rom, senere til et gæste-professorat ved universitetet i Kiel.

1968 kom den hjemlige udnævnelse til professor, nemlig i kunsthistorie ved Århus Universitet.

Det blev samtidig til et gensyn med Horsens. Otto Norn arvede fra sin mor familiens hus i Allégade 45 - et sted, der »var fyldt med minder til op under hanebjælkerne«. Oprydningen sikrede Horsens Museum et arkiv, der rummer ikke kun tegningerne til de mange huse, faderen Viggo Norn stod for i Horsens, men også tegninger fra forgængerne J. C. Clausen og H. F. I. Estrup - alt i alt en 100-årig periode i byens historie med start i 1860'erne. Samtidig gik Otto Norn ind i arbejdet med at etablere et lokalt kunstmuseum og et industrimuseum - to projekter, der som bekendt er kronet med held.

Derimod blev jobbet i Århus ikke helt det, den nyudnævnte professor ventede. Han røg midt ind i ungdomsoprøret, hvor for meget tid gik med marxistisk teori og for lidt med kunst-

historiens håndværk. Eller som han selv udtrykker det:

- Jeg havde ikke studeret kunsthistorie i årevis for at spille min tid på at diskutere, om blyanterne skulle være gule, røde eller grønne.

Så i 1977 valgte Otto Norn at gå på pension. Han og hans kone Judith sagde farvel til Horsens og et hus, der var for stort til to, og flyttede tilbage til København. I en lys Østerbro-lejlighed er tiden siden blevet koncentreret »om de småområder, hvor jeg - uden at prale - ved mere end de fleste.«

Det handler om brændpunktet mellem kunsthistorie og teologi. Om hvorfor middelalderens danske udsmykkede kirkerne som de gjorde. Om »den teologiske musik« bag kalkmalerier og altertavler.

Da Otto Norn startede på disse studier, var mangt og meget stadig præget af marxisme og jordbundethed. Nu er udviklingen ved at vende. Der er igen blevet plads til den åndelige flugt i tilværelsen. Og dermed mere brug for en mand som Otto Norn, der bedst kan karakteriseres som lærd i dete ords klassisk betydning. Hyppigt er han afsted for at holde foredrag. I foråret var han i Horsens for at tale om netop kunst og teologi - og den aften huskes stadig af tilhørerne. Man mærkede ikke, at det var en snart 75-årig, som stod på talerstolen.

Måske hænger det sammen med, at Otto Norn føler sig begunstiget. Det er i hvert fald det ord, han henter frem, når han skal gøre status over de 75 år.

- Hele mit liv har jeg beskæftiget mig med det, jeg har haft lyst til - og det er et kæmpe-privilegium, siger han.

Og det bliver sagt, så man ikke er i tvivl om, at det er ment. (ch-r)